

**ЕПОНІМІЙНА МЕДИЧНА ТЕРМІНОЛОГІЯ У ГАЛУЗІ
КЛІНІЧНОЇ ТА ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОЇ ЕНДОКРИНОЛОГІЇ****Наталія БИЦКО, Ірина СЕМЕНКО,**ВДНЗ України «Буковинський державний
медичний університет», Чернівці (Україна)
natali.888.lat@yandex.ua; semenko.irina2015@yandex.ru**EPONYMIC MEDICAL TERMINOLOGY IN CLINICAL AND
EXPERIMENTAL ENDOCRINOLOGY****Nataliia BYTSKO, Irina SEMENKO,**Higher State Educational Establishment of Ukraine
«Bukovinian State Medical University», Chernivtsi (Ukraine)
ORCID ID: 0000-0003-2174-3949; Researcher ID: A-2520-2017
ORCID ID: 0000-0001-5035-7524

Быцко Н.И., Семенко И.В. Эпонимическая медицинская терминология в клинической и экспериментальной эндокринологии. Специальные эпонимические исследования специальностей медицины позволяют отобразить пути формирования системы клинической терминологии с различных позиций: исторических, научных, культурологических и лингвосоантимических. В медицинской терминосистеме достаточно распространены клинические термины, касающиеся клинической и экспериментальной эндокринологии. Таким образом, исследования данной медицинской специальности на уровне лингвистических наблюдений позволяют визуализировать не только лингвистические аспекты специализированных терминов, но и помогают специалистам данной области медицины в совершенстве владеть их этимологией.

Ключевые слова: лингвистика, ономастика, эпонимический термин, клиническая терминология, эндокринологический термин.

Вступ. У сучасних ономастичних дослідженнях прослідковуємо думку щодо особливості епонімійної лексики, яка має вияв не лише під час відбору досліджуваного матеріалу, а й у його фонетичному, орфоепічному, морфологічному та словотвірному перекладі. Отже, беручи до уваги специфіку предмета й цілей ономастики як розділу лінгвістики, а також особливості всіх її підрозділів (епоніміки, топоніміки, антропоніміки, гідроніміки та ін.), **актуальність** нашого дослідження полягає у вирішенні питання щодо особливостей методології епонімійної ономастики. З цього погляду **об'єктом** свого лінгвістичного аналізу ми обрали медичні терміни-словосполучення у галузі клінічної та експериментальної ендокринології, до складу яких входять власні назви. Ендокринологію вважають однією із молодих галузей медицини, адже як самостійна спеціальність вона почала існувати у другій половині XIX ст. Проте на формування наукової ендокринології вплинуло накопичення досвіду багатьох тисячоліть розпізнавання захворювань органів залоз внутрішньої секреції, а також залучення залоз тварин у лікувальних цілях. Використання органів тварин було пов'язано з аніمالістичним культом, розповсюдженим у первісному суспільстві. У рабовласницькій період формується уявлення про органи внутрішньої секреції та їх лікування. В цей час вже були відомі захворювання, пов'язані з ендокринною системою: карликовість, гігантизм, гермафродитизм та ін. Тоді ж з'являються й перші наукові праці, присвячені залозам внутрішньої секреції: в Індії Аретей Каппадокійський (I–II ст. н.е.) присвятив свої праці дослідженню діабетичних станів хворих; К.Гален (132–200 рр.

н.е.) пов'язував ендокринні захворювання з атонією нирок; у Китаї в праці «Опис вод та суш» (770–220 рр. до н.е.) вперше з'являється термін зоб («ін»), захворювання описують як наслідок пиття забрудненої води, а також як наслідок важких психоемоційних переживань. Цікаво, що на той час основними ліками для хвороби «ін» були морські водорості. В Індії (2000 р. до н.е.) хвороба зоб мала назву «галаганда».

У XVIII–XIX ст., коли спостерігається жвавий та стрімкий розвиток науки та техніки, у медицині відбуваються численні відкриття у різних галузях¹. Не стоїть остеронь і ендокринологія. Саме цей історичний період вважається часом становлення наукової клінічної та експериментальної ендокринології.

Отже, **метою** дослідження є спостереження щодо виокремлення ендокринологічних термінів, які мають співвідношення зі всіма галузями медицини, але найбільш пов'язані з кардіологією, онкологією, офтальмологією, гастроентерологією, нефрологією, урологією, неврологією, гінекологією¹.

Відбір методів і прийомів в ономастичному епонімійному дослідженні залежить від об'єкта і завдань, які ставить дослідник перед собою в роботі. При цьому ці два показники органічно з'єднані й розділити їх виявляється неможливим. О.В. Суперанська зазначає, що «важко відокремити метод і прийом, а також виявити ієрархію методів»². Отже, наше дослідження демонструє систематизацію методологічних спостережень епонімійної лексики та особливості структури ендокринних медичних термінів-епонімів.

Ономастика (грец. *Όνομαστική* „мистецтво давати

¹ Starkova N. T. Klinicheskaya endokrinologiya [Clinical endocrinology], SPb., Piter, 2002, P. 66–67.

² Superanskaya A.V., Staltnane V.E., Podolskaya N.V., Sultanov A.H. Teoriya i metodika onomasticheskikh issledovaniy [Theory and methods of onomastic research.], M., Knizhnyy dom «LIBROKOM», 2009, P. 45–49.

імена³⁾ – лінгвістична наука, яка займається всебічним вивченням пропріальної лексики³⁾. За способом вивчення онімів розрізняють: 1) ономастика теоретична (встановлення загальних закономірностей розвитку і функціонування власних назв); 2) ономастика описова (характеристика особливостей різновидів власних назв, що здійснюється насамперед за регіональною або ареальною методикою: такі ознаки аналізуються у певному регіоні або на всій території поширення мови); 3) ономастика прикладна (визначення форми, наголосу, вимови, транскрипції, орфографії, відмінювання онімів, моделей відонімного творення: імен по батькові, назв мешканців за місцем проживання, прикметників від топонімів тощо)⁴⁾. Кожен розділ ономастики нараховує свої принципи конструювання термінів у різних галузях науки. Власні імена в медичній термінології⁵⁾ пов'язані з лінгвістичним терміном епонімія (від гр. ерōпυμoς – «той, що дає ім'я, особа від імені якої походить назва»)⁶⁾. Епоніміка вважається лінгвістичною дисципліною, оскільки саме мовознавство – «ключ для розуміння і осмислення інформації назви»⁷⁾. У мовознавстві загалом вважають, що механізмом формування епонімічних термінів є явище метонімічного переносу.

Історіографічний огляд. Предметом дослідження (часткового) терміни-епоніми були в російській лінгвістиці. Зокрема цього питання торкалася дослідниця-лексикограф Л.В. Хіль, аналізуючи оперативно-хірургічну термінологію⁸⁾. В українській лінгвістиці – робота Р. І. Стецюк, у якій під час вивчення кардіологічної термінології, приділено достатньо уваги епонімічним термінам М. В. Дмитрук, досліджуючи ветеринарну лексику, чільне місце відводить авторським назвам. Спостерігаємо цікаві праці вчених щодо окремих підсистем медичної термінології, а саме: галузь судово-медичної термінології досліджував Лепеха Т., галузь дерматології – Петрова О.; терміни радіологічної медицини – Корнейко І. та ін. Але всі науковці приходять до одного висновку, що використання епонімів у науковій літературі робить текст більш лаконічним та яскравим. Вивчення епонімів сучасному, «особливо молодому вченому, дозволяє глибше знати історію своєї науки, зрозуміти той корінь, на основі якого будуються сучасні морфологічні науки»⁹⁾. Досвідчені лікарі-практики, вчені в галузі морфології укладають словники-довідники, в яких застосовують терміни – епоніми. Зрозуміло, що такі видання потрібні студентам-медикам, адже їх бракує в Україні. Необхідно зауважити, що на сьогодні нема жодного комплексного лексичного дослідження, присвяченого етимологічному аналізу медико-клінічної терміносистеми ендокринології. Проте повний перелік клінічних та експериментальних термінів представлено у «Словнику-довіднику ендокринолога» Казакова А.В.,

Кравчун Н.А., Льбіної І.М.¹⁰⁾, який нараховує 10.000 ендокринних термінів. Автори вдало впорядкували у словниковий склад медичні терміни клінічної та експериментальної ендокринології.

Виклад основного матеріалу. Отже, фактичний матеріал, який ми отримали внаслідок тотальної вибірки термінів-епонімів (296 термінів) із вищезазначеного «Словника-довідника ендокринолога», дозволив зробити висновок, що згадані терміноодиниці зустрічаються у різних смислових конструкціях. Стосовно їх продуктивності: назви синдромів складають 69%; назви симптомів – 28%. Відповідно до лексичних конструкцій найрозповсюджені двохскладові терміни (*Аазе синдром; Беррі симптом; Вольфові протоки*) – 67%; трьохскладові терміни (*Дебре-Марі синдром; Гунна-Салюса симптом; Шарко-Марі симптом*) складають 22%; найменш розповсюджені чотирьохскладові моделі (*Ван Віка-Росса-Генеса синдром; Морган'ї-Стюарта-Мореля синдром; Пехренца-Бабінського-Фреліха синдром*) – 3%¹¹⁾.

Якщо говорити про синтаксичні моделі, що використовуються як епоніми-терміни у медичній термінології, то в більшості випадків це моделі в двох варіантах: субстантивному і атрибутивному. Результати вибірки ендокринологічних термінів-епонімів дозволяють зробити висновок, що найбільш розповсюджена субстантивна модель утворення, а саме конструкція:

іменник (Р.в.), виражений пропріальним терміном
+

іменник (Н.в.), виражений апелятивним терміном

Отже, зупинимося докладніше на прикладах вербалізації терміноодиниць з епонімами у ендокринологічній терміносистемі на основі системно-семасіологічного, онемасіологічного і функціонально-комунікативного аналізу.

Найбільш розповсюджену зону термінів-епонімів ми зустріли у назвах синдромів та симптомів, при цьому більш термінів мають просту, бінамінальну конструкцію (пропріатив + апелятив). Розглянемо етимологію деяких з них: **Аддісона синдром** – хронічна недостатність надниркових залоз, клінічна назва «гіпокортицизм». Цей патологічний стан вперше дослідив британський терапевт Томас Аддісон (1855р); **Бернетта синдром** – інша назва «молочно-щелочний синдром». Вперше описав американський лікар С.Н.Бурнетт (1901–1967 рр.); **Вольфрама синдром** – інша назва-синонім DIDMOAD синдром, аббревіатура, яка складається з перших літер основних проявів синдрому (Diabetes, Insipidus, Diabetes, Mellius, Optic atrophy, Deafness), який вперше дослідив американський лікар D.J.Wolfram; **Кліна синдром** – інша назва «нервова анорексія», хвороба стосується прогресуючої втрати ваги тіла, яка приводить до дисфункції ендокринної системи. Назва походить від імені

³⁾ Hil L. V. Strukturno-semanticheskaya kharakteristika russkoy operativno-hirurgicheskoy terminologii [Structural - semantic characteristic of Russian operational and surgical terminology], Avtoferat dis. na zdobuttaya nauk. stup. kand. filol. nauk, Dnepropetrovsk, DGU, 1992, P. 7.

⁴⁾ Torchinskiy M. M. Struktura onimnogo prostoru ukrayinskoyi movi: Monografiya [Structure of onomymic area in Ukrainian], Khmelnytsky, Avist, 2008, P. 475.

⁵⁾ Kunch Z. Y. Universalnyy slovník ukrayinskoyi movy [Universal Dictionary of Ukrainian language], Temopil, Navchalna kniga, Bogdan, 2005, P. 565.

⁶⁾ Toporov G. N. Eponimicheskie teminy v klinicheskoy anatomii cheloveka: Slovar-spravochnik [Eponymic terms in human clinical anatomy], K., Vyshcha shkola, 1998, P. 88.

⁷⁾ Gorbanevskiy M. V. V mire imen i nazvaniy [In the world of names and denominations], M., Znanie, 1983, P. 68.

⁸⁾ Samusev R. P. Eponimy v morfologii: Spravochnik [Eponyms in morphology], M., Meditsina, 2001, P. 202.

⁹⁾ Starkova N. T. Klinicheskaya endokrinologiya [Clinical endocrinology], SPb., Piter, 2002, P. 444.

¹⁰⁾ Kazakova A. V., Kravchun N. A., Ilyina I. M. Slovar-spravochnik endokrinologa [Dictionary - reference for Endocrinologist], Harkov, S.A.M., 2009, P. 223.

¹¹⁾ Ibid., P. 123.

шведського вченого Eskil Kylin (1889–1975 pp.); **Конна синдром** – інша назва «синдром первинного гіперальдостеронізму» (аденома кори нирок). Вперше описав американський ендокринолог Jerome W. Conn (1907–1994 pp.); **Лешке синдром** – інша назва «дистрофія», спадкова ендокринна хвороба, походить від ім'я німецького терапевта E.F.W. Leschke (1887–1933), який вперше винайшов цю хворобу; **Лундбека синдром** – інша назва «діабетична ангіопатія», назва походить від імені датського лікаря Lundbaek Knud (1912 р.); **Меліхова симптом** – специфічний погляд хворого, який спостерігається при зобі, внаслідок скорочення мімічних м'язів, який описав лікар П.Г. Меліхов (1941 р.), що займався проблемами тиреотоксикоза та описав 75 симптомів цього захворювання; **Рейно симптом** – дерматологічне захворювання верхніх кінцівок з ураженням малих кінцевих артерій й артеріол, яке спровоковано ендокринологічним фактором ризику (порушення у роботі щитоподібної залози). Вперше ця хвороба була зафіксована у 1862 році французьким лікарем Морісом Рейно (A. G. Maurice Raynaud) (1834–1881 pp.); **хвороба Хашимото** – інші назви «тиреоїдит Хашимото» або «зоб Хашимото», запалення щитоподібної залози. Хвороба була відкрита 100 років назад японським вченим Хашимото та ін.¹²

Прослідкуємо етимологію ендокринних епонімійних термінів, які мають трьохскладову та чотирьохскладову конструкцію: **Альтгаузена-Соркина синдром (Альтгаузена метод)** – А. Я. Альтгаузен и Е. М. Соркин (1933) дослідили ранні прояви синдрому пре коматозного стану, інша назва захворювання «гематоренальний синдром»; **Вольвілля-Андріаде синдром** – вперше цей ендокринологічний синдром описав німецький невропатолог Йоахім Фрідріх Вольвіль (1881–1958 pp.) у 1942 р. Детальний клінічний опис та аналіз етіології захворювання зробив у 1952 р. португальський невропатолог Маріо Коріно де Андраде (1906–2005 pp.); **Ашара-Т'єра синдром** – синоніми цього захворювання «діабет бородатих жінок» або «синдром бородатих жінок», яке пов'язане з порушеннями щитоподібної залози. У назві прослідковуємо ім'я двох лікарів, які досліджували цей синдром: французький терапевт E.Ch. Achard (1860–1944 pp.) та французький невропатолог J. Thiers (1885 р.); **Кернса-Сейра синдром** – синонім «пігментний ретиніт», «зовнішня офтальмоплегія», «повна блокада серця», при цьому спостерігається сполучення симптомів ураження нервової та ендокринної системи. Клінічну картину захворювання дослідили та описали у 1958 році англійські лікарі Томас П. Кернс та Джордж Помероя Сейр; **Мартіна-Олбрайта синдром** – синонім «псевдогіпаратиреоїдний синдром», хвороба пов'язана з утилізацією тканин гормонів щитоподібної залози. У назві ім'я лікарів: швейцарський лікар E. Martin та американський лікар F. Albright (1900 р.); **Гадімі-Партигтона-Хантера синдром** – інша назва «гістідінемія», у назві спостерігаємо три прізвища лікарів, які вперше описали клініку хвороби: американський педіатр Ghadimi Hossein (1922); канадський педіатр Partington Michael W.(1926); канадський лікар Hunter Andrew Tate (1927); **Де Тоні-Дебре-Фанконі синдром** – спадкова хвороба, пов'язана з ферментативною недостатністю проксимальних каналців нирок. Назва походить від прізвища італійського педіатра G. de Toni (1895),

французького педіатра A.R. Debrt (1882) та швейцарського педіатра G. Fanconi (1892); **Морган'ї-Стоарта-Мореля синдром** – інша назва «фронтальний гіперостоз», вперше захворювання дослідили: італійський лікар та анатом G.B. Morgagni (1682–1771); англійський невропатолог R. M. Stewart (XX ст.); швейцарський психіатр F. Morel (1888–1957); **Лінча-Каплана-Хенн-Краш синдром** – комплекс спадкових аномалій: цукровий діабет, гіперліпемія, гіагонадизм та ін. У назві спостерігаємо епоніми (прізвища лікарів, які досліджували вищезазначений синдром): американський терапевт і генетик Lynch Henry T. (1928); американський генетик і психіатр Kaplan Arnold Raymond (1926); американський терапевт Henn Mary Josephine (1919); американський біолог Krush Anne J. **Пехкранца-Бабінського-Фреліха синдром** – нейроендокринний синдром, інша назва «адипозогенітальна дистрофія», яка характеризується ожирінням. Вперше симптом описав нейрохірург Морган'ї, але назву, яка дійшла до нашого сьогодення цьому захворюванню дав відомий нейрохірург Харві Уільямс Кушинг (Harvey Williams Cushing) (1869–1939 pp.), якого вважають батьком сучасної нейрохірургії мозку. Він присвятив назву хвороби відомим фахівцям, які проводили дослідження щодо вищезазначеного синдрому: російському нейрохірургу Пехкранцу, який досліджував цей симптом у 1899 році, лікарю-невропатологу Жозефу Бабінському (дослідження 1900 року) та австрійському невропатологу Альфреду Фреліху (дослідження 1901 року)¹³.

Проаналізував вибраний фактичний матеріал, зрозуміло, що основне смислове навантаження в епонімійних медичних термінах звичайно несе апелятив (загальна назва), але саме власна назва (епонім) доповнює медичний термін певною біографічною інформацією, знання якої дозволяє детально розкрити етимологію складного медичного терміна.

Проте треба зазначити, що у якості пропріатива може виступати не тільки прізвище науковця, але і літературний персонаж. Наприклад, в ендокринології зустрічаємо термін **Піквікський синдром**, походження якого досить цікаве, адже в основі лежить один із персонажів роману Чарльза Діккенса «Посмертні записки Пиквікського клубу» (1837 р.). Мова йде про героя, який мав досить велику вагу та мав ознаки ендокринного захворювання «гіперсомнія». Ця дійова особа залишилася в медицині як класичний приклад Піквікського синдрому, який вперше описав та дослідив у 1918 році видатний канадський лікар Уільям Ослер (1849–1919 pp.).

У галузі медичної наукової терміносистеми існують дві протилежні постпозиції щодо використання епонімійних утворень у медичній терміносистемі будь-якої галузі. Деякі науковці підтримують думку, що слід уникати використання термінів-епонімів, оскільки власні назви не несуть практичної інформативності, а лише створені для увіковічення імен, причетних до номінації термінів. І тому епонімійні терміни доцільно замінювати кваліфікаційними, тобто такими, що безпосередньо відображають суть терміна. Виняток становлять назви, що давно і міцно увійшли в медичну термінологію і від яких утворені похідні слова. У таких випадках епонімійні терміни залишаються як рівноправні синоніми кваліфікаційних.

Так, у нашому дослідженні ми зустріли безліч назв,

¹² Ibid., P. 225.

¹³ Ibid., P. 224–227.

де прослідковується явище синонімії, навіть на пропріативному рівні. Наприклад: *Базедова хвороба*, що характеризується витрішкуватістю, зобом і тахікардією. Якщо звернутись до етимології терміна, існують дані, що у 1840 році німецький лікар Карл Базедов у роботі "Екзофтальм у зв'язку з гіпертрофією клітин тканин в очній западині" вперше дав класичний опис цього захворювання, яке він називав «*екзофтальміческа кахексія*», але у більшості країн світу з того часу це захворювання отримало назву *Базедова хвороба* або *Базедов зоб*. Проте у Великобританії це захворювання має назву *хвороба Грейвса*, в Італії – *хвороба Флаяні* (від прізвищ лікарів, які займалися цією проблемою). *Оллгрова синдром*, який було відкрито лікарем Джеремі Оллгроувом та його колегами у 1978 році. Проте існують інші назви цього ендокринного захворювання *синдром ахалазії-адісоніанізма-алакрімії* або *потрійний синдром ААА*. У назві спостерігаємо термін «адісоніанізм», який має епонімійну етимологію, походить від прізвища видатного англійського лікаря Томаса Аддісона (Thomas Addison) (1793–1860 pp.), якого вважають батьком сучасної ендокринології¹⁴. Інша позиція науковців полягає у тому, що вони вважають застосування та вивчення фахівцями медичних термінів-епонімів сприяють глибшому пізнанню еволюції клінічного мислення, діагностики, історії розвитку медицини, підвищує інтелектуальний рівень медика, адже в епонімах – частина історії та культури. Як зазначає Г.Н. Топоров у передмові до свого словника епонімійних термінів з клінічної анатомії людини: «... застосування анатомічних термінів, до складу яких входять імена або прізвища дослідників, які вперше описали анатомічне утворення, сприяють кращій орієнтації в топографо-анатомічному розташуванні органа або ділянки, це потрібно для роботи з науковою літературою, де ці терміни позначені епонімично, тобто без детального роз'яснення значення»¹⁵.

Висновки. Складний епонімійний медичний термін будь-якого характеру не терпить приблизних формулювань та неуточнень. Під час дослідження бази ендокринних термінів-епонімів засвідчено тісний зв'язок епонімики з іншими галузями мовознавства – лексикологією (проявляється насамперед у тому, що оніми є лексичними одиницями і підпорядковуються законам їх вивчення), дериватологією (творення власних назв відбувається за допомогою наявних у мові способів і засобів), морфологією (спільні особливості словозміни пропріальних й апелятивних одиниць), синтаксисом (чимало номінацій є синтаксичними конструкціями), орфоепією й орфографією (дослідження особливості вимови і написання онімів), стилістикою (аналіз вживання власних назв у різностильових текстах), лексикографією (правила укладання ономастичних словників), діалектологією (використання місцевих форм найменувань), а також бібліографією та історією медицини тощо.

Пропонована праця має практичне спрямування й теоретичне обґрунтування, адже має зв'язок з важливими науковими завданнями сьогодення – упровадження офіційної національної термінології для широкого загалу лікарів-практиків, науковців різних спеціалізацій, у навчальному процесі для готування грамотних спеціалістів з різних морфологічних дисциплін. Отже, наше дослідження свідчить, що саме використання загальних ономастичних принципів, а саме етимологічного, фор-

мантного (словотвірного) і лексико семантичного, дозволять максимально розкрити природу номінації складних медичних термінів, визначити міжмовні зв'язки, вказати на історико-антропонімичний характер іменування термінологічних одиниць, що містять власні назви. Незважаючи на значні успіхи у вирішенні цього проблемного питання, його розв'язання ще потребує значних теоретичних розвідок і практичного вивчення мовного матеріалу окремих ареалів медичних термінів у межах епонімійного простору.

Bytsko N., Semenکو I. Eponymic medical terminology in clinical and experimental endocrinology. Special eponymic researches in different branches of medicine will allow to trace in details the ways of creating clinical terminological systems from different aspects: historical, scientific, cultural, linguistic and semantic. The scope of clinical terminology in the branch of clinical and experimental endocrinology is fairly extensive in general medical terminological system.

Thus, the researches of above-mentioned sublanguage in clinical medicine at linguistic analyses on functioning in dictionaries and scientific works will allow to distinguish not only the linguistic aspects of the professional terms, but also will help the specialists to master the etymology of professional terms. Both linguists and doctors point out to modernity and appropriateness of the researches in clinical and experimental endocrinology. Endocrinology is considered the oldest terminology on the example of which, it is possible to trace the ways of becoming, development and perfection of terms, realization of semantic processes, certain tendencies, methods and facilities of word-formation, and also functioning of these facilities exactly in different branches of medicine.

The object of our study is to show the methodological research of eponymic vocabulary and to consider the particular structure of medical terms – eponyms through the prism of systematization. The actual material that we have received as a result of a total choice of terms - eponyms (there were 296 terms) of the above «Reference dictionary for endocrinologist», leads to the conclusion that these terminological units may be found in different semantic constructions. Regarding their productivity they are divided into: the names of syndromes make up 69%; the names of symptoms make up 28%.

Key words: linguistics, onomastics, eponymical term, clinical terminology, endocrinological term.

Бицько Наталія – кандидат філологічних наук, старший викладач кафедри іноземних мов Буковинського державного медичного університету, автор понад 50 наукових та навчально-методичних праць. Коло наукових інтересів: ономастичні дослідження, мікрогідронімія Тернопільщини, епонімні назви у медичній терміносистемі.

Bytsko Nataliya – a candidate of philological sciences, senior lecturer of the department of Foreign Languages of Bukovinian State Medical University, author of more than 50 scientific and teaching – methodical works. Research interests: onomastic investigations, microhydronimiya of Ternopilshchina, eponymous names in medical terminological system.

Семенко Ірина – старший викладач кафедри іноземних мов ВДНЗ України «Буковинського державного медичного університету». Автор понад 50 наукових та методичних статей. Наукові інтереси: проведення інтегрованих занять та заходів з іноземних мов та математики.

Semenکو Irina – senior lecturer of the department of Foreign Languages of Higher State Educational Establishment of Ukraine "Bukovinian State Medical University", Chernivtsy (Ukraine). She is interested in conducting integrated lessons and activities in foreign languages and mathematics.

Received: 04.04.2017

Advance Access Published: June, 2017

© N. Bytsko, I. Semenکو, 2017

¹⁴ Ibid., P. 187–188.

¹⁵ Toporov G. N. Eponimicheskie terminy v klinicheskoy anatomii cheloveka: Slovar-spravochnik [Eponymic terms in human clinical anatomy], K., Vyshcha shkola, 1998, P. 122.